ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 38. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 25 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1976 No. 38. VOL. LXXXIII.

ПРОВОДИ МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУМ І ПЛАСТ ВІДБУЛИ НАРАДУ, СХВАЛИЛИ СПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ

Ню Йорк. — З нагоди відвідин і побуту в цій метрополії голови Центральної Управи Спілки Української Молоді мгра Омеляна Коваля з Бельгії, відбулися тут спільні наради представників Головних Проводів цієї молодечої організації та Організації Української Молоді „Пласт", в результаті яких схвалено „Спільне Становище" відносно праці і співпраці цих двох організацій, зокрема у виховній ділянці, як і деякі спільні постуляти до громадського проводу. У „Спільному Становищі", що його підписали тут 25-го лютого голова Центральної Управи СУМ Омелян Коваль і голова Головної Пластової Булави інж. Роман Рогожа, сказано:

СПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ ГОЛОВНИХ ПРОВОДІВ СУМ І ПЛАСТУ

З нагоди відвідин голови Центральної Управи СУМ п. О. Коваля в Ню Йорку, відбулася спільна нарада із представниками Головної Пластової Булави, в якій взяли участь: О. Коваль, пл. сен. Р. Рогожа і пл. сен. О. Кузьмович, голова СУМА М. Шміґель і представник КПС ЗСА пл. сен. Л. Романків.

У дружній розмові порушено актуальну тепер проблему політично-національної освіти молоді студентського віку обидвох організацій та порішено що слідує:

1. Виготовити спільне звернення представників усіх центральних молодечих організацій до СКВУ з вимогою поставити справи української молоді на передовому місці та відновити негайно при Секретаріяті СКВУ комісію для справ молоді та українського високого шкільництва.
2. Започаткувати дискусійні вечорі для молоді студентського віку організацій СУМ і Пласт для порушування актуальних проблем української-суспільно-політичної думки.
3. Вложити у програму праці для молоді студентського віку знання українських національно-політичних проблем.
4. Зацікавити молодь студіями українознавства на рівені університетських шкіл і використовувати відповідні вишкільні курси Інституту Суспільно-Політичної Освіти при УВУ.

При нагоді цієї розмови заторкнено також ряд інших проблем виховного порядку обидвох організацій та стверджено потребу ближчої співпраці усіх молодечих організацій.

Ню Йорк, 25 лютого 1976 р.

Омелян Коваль, голова СУМ

Роман Рогожа, голова ГПБ

ОУКО у Вінніпеґу купив будинок, уряд допоможе відновити. Д-р Б. Р. Климаш – екзекутивний директор

Вінніпеґ. — Дирекція Осередку Української Культури й Освіти повідомляє про закуп будинку „Нового Шляху" при 184 Алексaндер вулиці у Вінніпеґу. Протягом останніх 4-ох років Осередок займав 4-ий і 5-ий поверхи цього будинку. Пляни, зв'язані з закупом і відновленням цілого будинку, є вже завершені.

Фінансовий кошторис є підрахований на суму 315 тисяч дол. Дотепер федеральний уряд Канади затвердив на ремонт суму 150 тис. дол., згідно з його програмою допомоги музеям, яку виплачуватиме протягом 3-ох років; УНО в Ст. Боніфас пообіцяло дати 50 тис. дол., а Міністерство туризму, рекреації і культурних справ при Провінційному уряді призначило на 1976 р. дотацію в сумі 25,000.00 дол.

Щоб вирівняти баланс, організується спеціяльний Комітет, який проводитиме кампанії збірки грошей серед різнородних груп і членів громад.

Рівночасно Осередок інформує про призначення на екзекутивного директора д-ра Богдана Р. Климаша. Призначення набуває сили від 1-го вересня, 1976 р.

Д-р Климаш народився 1936 року в Торонті. Він закінчив торонтський університет (1957), а ступінь маґістра слов'янських наук одержав в Манітобському університеті (1960). В 1971 р. він зробив докторат з фольклору, в університеті в Індіяна, ЗСА. Від 1967 р. він є головою Слов'янської і Східньо-европейської програми в Канадському Центрі для вивчення народної культури при Національному Музеї Людини в Оттаві. Д-р Климаш публікував свої праці і статті про український фольклор і народну культуру в Канаді, як теж брав участь в організації музейних виставок і в постановках фільмів. Він викладав в Гарвардському, Манітобському і Оттавському університетах і був членом Національної Ради при Асоціяції Канадських Музеїв (1973-74). Він одружений і має двоє дітей.

Як екзекутивний директор, д-р Климаш буде відповідальний за координацію праці різних відділів Осередку: музею, мистецької ґалерії, бібліотеки, архіву, зовнішніх контактів і за адміністрацію.

Філологічна Секція НТШ вшанувала пам'ять проф. В. Стецюка і ред. Б. Кравцева

Проф. д-р В. Стецюк

Ред. Богдан Кравців

Ню Йорк (Роман Кобринський). — В дні 21-го лютого 1976 р. Філологічна Секція НТШ влаштувала Наукову Конференцію для вшанування померлих дійсних членів Секції проф. д-ра Василя Стецюка і ред. Богдана Кравцева. Конференція відбулася в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

При численно зібраній авдиторії Конференцію відкрив і нею провадив директор Секції проф. д-р В. Лев, зазначуючи на вступі, що неласкава доля забрала в 1975 році з наших рядів шістьох членів Секції, а саме: Михайла Рудницького, Василя Стецюка, Теодосія Ляховича, архиєп. Сильвестра (С. Гаєвського), ред. Богдана Кравцева і проф. Михайла Соневицького. З черги проф. Лев схарактеризував в кількох словах їх наукову і суспільно-громадську діяльність.

Про проф. В. Стецюка виготовив доповідь проф. д-р В. Т. Жила яку у його відсутності прочитав д-р М. Вацик. На початку прелеґент подав подробиці з життя проф. Стецюка. Він походив зі Збаражчини, гімназію закінчив 1929 р. в Тернополі, а студії клясичної філології, історії та археології — на Львівському університеті 1933 р. В тому ж році поступив він в аспірантуру при Львівському університеті та почав працю над докторською дисертацією на тему ґенези етруської мови. Проф. В. Стецюк учителював в гімназії СС. Василіянок у Львові, а під час війни у філії державної гімназії у Львові до 1944 р. Виїхавши на еміґрацію до Баварії, осів він в ДП таборі в Карльсфельді, згодом в Берхтесґадені. Вписався він до УВУ, де склав докторські риґорози та пред'явив дисертацію українською та латинською мовами під н. „Культ Атени в творах Гомера". Докторська промоція відбулася 1946 р. в УВУ у Мюнхені. Того ж року габілітувався він на доцента клясичної філології УВУ,

(Закінчення на стор. 4-ій,

УККА ВШАНУЄ СВОЇХ ПОМЕРЛИХ ПРАЦІВНИКІВ

Ню Йорк. — Заходами Українського Конґресового Комітету Америки тут в неділю, 29-го лютого ц.р. о год. 4-й по полудні в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79-та вулиця, відбудуться Сходини, присвячені вшануванню пам'яті громадян, що працювали в головній канцелярії УККА, а саме: св.п. Василя Мудрого, д-ра Володимира Калини, Петра Сагайдачного і Володимира Гірняка.

ЖИВУТЬ В АНГЛІЇ, ДУМАЮТЬ ПРО УКРАЇНУ

Брадфорд, Англія (В. С.) — Зима у Англії й цього року сіра й холодна. Ідуть дощі, снуються низько над землею хмари і віють сильні вітри-буревії. Немає снігу, що вгортає землю білою габою і дає тепло душі. Сіра, холодна зима. Незмінна Англія.

Вже в 29-ий рік вступають українські поселенці на островах Британської імперії — колись могутньої держави світу. Добре бути наслідником могутности, навіть коли впадеш у бідність. Гірше бути наслідником неволі-рабства, навіть коли опинишся на волі і в достатках. Дві нації, англійська й українська, пізнають себе, своє протилежне минуле. Вчаться одні від одних... Живуть своїм життям — відмінним поза працею, спільним в економіці країни, з усіми сучасними неґативами інфляції, безробіття і турбот про завтра. Про це найбільше пишуть газети, говорять по радіо і телевізії, народ живе своїм життям.

Перед кінцем 1975-го року українська громада при Об'єднанні Українців у Великобританії відзначила 25-літній ювілей свого існування і праці.

Ювілейне Свято відбулося в м. Брадфорді. Святочна імпреза і товариська забава. Чудова забава! Жінки в найновіших довгих сукнях — ознака люксусу прикраси, компетиція. Коли жінки прикрашують життя — нема біди! Чоловіки частуються напитками й всміхаються, — життя іде вперед!

Співав на святі хор з м. Брадфорду. Диригував п. Семанюк. Співали квартети і квінтети. Виступали діти. Секретар ОУуВБ п. Костюк дав доповідь про працю Об'єднання на протязі 25-ти років.

Чудово святкувати ювілеї. Хоч краще жити в рідному краю і цього бажали всі.

В барвах світел і розкоші багатих магазинів проходило Різдво. Латинсько-англійське з індиками чи іншою печенею в кожній і українській хаті, з гостинами і з веселею зустріччю Нового Року.

Дарунки, відпочинок і радість товариства у вільний від роботи час — це чуже Різдво для українців, що залишається у пам'яті, як барвисте світло на тлі сірої холодної зими цього краю.

А тоді тихо і врочисто підходить наше українське Різ-

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Колюмбії відбувається „Трибуна злочинів проти жінок"

Ню Йорк, Н. Й. — В п'ятницю, 27-го лютого, тут в Колюмбійському університеті почався триденний „Трибунал злочинів проти жінок", одна із кількох сесій якого присвячена жінкам-політв'язням в СССР. Трибунал, який улаштовують різні жіночі групи та організації оборони людських прав, в тому й Амнесті Інтернешенел та Комітет оборони совєтських політичних в'язнів, розглядатиме ще такі питання, як злочини проти жінок в родині, економічні надужиття жінок і злочинні практики медичної професії у відношенні до жінок.

Сесія присвячена жінкам-політв'язням відбудеться в суботу по полудні, від години 1:30 до 3.00, в Інституті міжнародних відносин Колюмбійського університету. Під час сесії виступить Галина Габай, дружина російського політв'язня Іллі Габая, який поповнив самогубство в одному із совєтських концентраційних таборів. Галина Габай, яка тепер живе в Бостоні, доповідатиме про умовини життя жінки, чоловік якої перебуває в ув'язненні.

ЗСА НАСИЧЕНІ ШПИГУНАМИ КОМУНІСТИЧНИХ КРАЇН

Вашінґтон. — Достовірні джерела інформують, що з уваги на те, що колишній директор Федерального Бюра Інвестиґації (Еф-Бі-Ай), Джей. Едґар Гувер в кінці 1960-их і на початку 1970-их років вважав, що більш небезпечні для ЗСА є внутрішні радикальні організації, Еф-Бі-Ай тоді значно послабило свої старання розшукувати т.зв. „нелеґальних" шпигунів Совєтського Союзу, червоного Китаю та інших комуністичних держав, тобто, шпигунів, які прибувають до Америки під фальшивими прізвищами та з підробленими документами. „Леґальними" шпигунами американські розвідчі чинники називають аґентів, які прибувають до ЗСА під своїми прізвищами як члени дипломатичних чи торговельних місій, але займаються шпигунською діяльністю. Тому, що директор Гувер послабив розшуки за „нелеґальними" шпигунами, деякі речники американської контррозвідки твердять, що від 1967-го року ЗСА стали „відкритим полем" для діяльности аґентів комуністичних держав.

Достовірні джерела твердять, що тепер на терені Америки діє коло 200 „нелеґальних" шпигунів Совєтського Союзу та інших комуністичних держав і приблизно 800 „леґальних" аґентів. Еф-Бі-Ай не припинило свого нагляду над діяльністю цих „леґальних" аґентів. За ними легше стежити, бо в багатьох випадках їхні дипломатичні пашпорти обмежують можливості подорожувати по ЗСА. Натомість „нелеґальні" шпигуни, мавши пофальшовані документи американських громадян, можуть побувати у всіх місцевостях ЗСА. Але „леґальні" шпигуни мають дипломатичний імунітет, а „нелеґальні" аґенти наражені на арешт і засуд американськими властями.

„Ню Йорк Таймс" з п'ятниці, 27-го лютого, твердить, що більшість „нелеґальних" комуністичних аґентів зосереджена на східньому побережжю Америки, бо тут находиться багато мілітарних інсталяцій, торговельних і урядових установ, але деякі шпигуни також провадять свою діяльність в таких містах, як Сан Дієґо в Каліфорнії та в Сієтел. Газета твердить, що послаблення розшуків за „нелеґальними" шпигунами, які переважно вживають амбасади чи косуляти своїх держав за посередників для передавання зібраних інформацій, дуже облегшило роботу для розвідок комуністичних країн. „Ню Йорк Таймс" пише, що хоча до ЗСА прибувають спеціяльні аґенти КҐБ, які належать до відділу „V", що займається атентатами та тероризмом, то досі нема доказів, що ці аґенти вбили коґонебудь на території Америки. Однак, газета заявляє, що є докази, що КҐБ кілька років тому вбило дві особи в Німеччині, мабуть мавши на увазі вбивство Степана Бандери та Льва Ребета. Існують також докази, що аґенти комуністичної Чехо-Словаччини в 1962-му році вбили в Ню Йорку Веру Жижка, жінку високого чехо-словацького урядовця при ОН, тільки тому, що вона та її чоловік вирішили залишитися на Заході. Ці інформації передав американським чинникам Йозеф Фролік, колишній аґент чехо - словацької розвідки, який перебіг на Захід.

ЧАУШЕСКУ НА З'ЇЗДІ В МОСКВІ ОБСТОЮЄ „ВЛАСНІ ШЛЯХИ" КОМПАРТІЙ ПООДИНОКИХ КРАЇН

Москва. — Виступаючи в четвер, 26-го лютого ц.р. на XXV з'їзді КПСС в Москві генеральний секретар Комуністичної партії Румунії, Ніколай Чаушеску, закликав лідерів комуністичних партій до „нового об'єднання" комуністів, у якому кожна окрема партія могла б „вільно розвивати" свою власну політичну лінію. Виступ Чаушеску був противагою до виступів інших сателітних і закордонних лідерів комуністичних партій, які приїхали на з'їзд із 96 країн світу. Янош Кадар, наприклад, генеральний секретар мадярської компартії і Тудор Жівков, булгарської, прославляли Совєтський Союз і засуджували тих, які не погоджуються з московською дефініцією комунізму. В тому змислі виступали також інші комуністичні лідери — португальський Альваро Кунгаль, який заявляв, що Совєтський Союз йде „найкращим шляхом до миру" і є немво би „сонцем для землі"; монгольський Юмія-джін Тседенбаль, який назвав совєтську компартію „моделем відданости марксизмові-ленінізмові" і засуджував лідерів Китайської Народної Республіки, які на його думку, „піднесли антисовєтизм і антисоціялізм до ступеня офіційної політики".

Румунські лідери натомість заступали виразну і давно вибрану лінію дії між двома надпотугами — Совєтським Союзом і Китаєм. Виступ Н. Чаушеску відсвіжував московське невдоволення відосередніми тенденціями західніх комуністичних партій, як, наприклад, французької, італійської, еспанської, англійської та інших, які бажать йти „власним шляхом до соціялізму". Чаушеску своєю промовою немов прощав західнім комуністам ці спроби, коли заявляв, що „кожна окрема компартія у властивий їй спосіб може сприяти розвиткові марксизму-ленінізму".

Ніколай Чаушеску, після виголошення своєї промови, відлетів таки того самого дня до Букарешту. Румунська амбасада в Москві запевнила вправді, що він ще повернеться перед закінченням з'їзду КПСС, який, правдоподібно триватиме до 5 березня ц.р.

Газети відмічають, що промова Чаушеску була вислухана з великою увагою. Щоб, як то кажуть, не залишатися в довгу, перед неприсутніми китайською і албанською делеґаціями, Чаушеску натякнув, що „румунська Комуністична партія плекає тісні і приятельські зв'язки і співпрацює солідарно з усіма комуністичними і робітничими партіями в світі".

Совєтська преса, радіо і телевізія не подали тих місць з промови Чаушеску, в яких він обороняє відмінність шляхів деяких комуністичних партій. Ці місця зіґнуровувала також аґенція ТАСС, але представник тієї аґенції, який постійно зустрічається з західніми кореспондентами яких, як відомо, не допущено на з'їзд, заявив в четвер, 26-го лютого, що Чаушеску, мовляв, закликав „до нового об'єднання комуністів".

Совєтська преса критикує Ріґена

Київ. — Газета „Молодь України" з 19-го лютого ц.р. помістила короткий коментар І. Горкуна, присвячений правиборам в стейті Ню Гемшір та деяких інших стейтах, у якому сильно критикує колишнього губернатора Каліфорнії і тепер кандидата на президента ЗСА Рональда Ріґена, кажучи, що „певні кола ЗСА намагаються використати передвиборчу кампанію в своїх інтересах. Привертає до себе увагу позиція крайніх правих елементів, — пише газета, — які прагнуть підірвати віру американців у політику розрядки, піддаючи сумніву реальність переговорів по обмеженню стратегічних озброєнь". Переходячи до особи Рональда Ріґена, якого „Молодь України" називає „Рональд Рейгая", газета стверджує, що „він намагається протиставити свою особу нинішньому президентові країни Джералдові Фордові, а виступаючи в Ню Гемшір, він силкувався піддати сумніву курс розрядки міжнародної напружености, співаючи (до речі вже застарілу) пісню про те, що від розрядки виграє лише Радянський Союз, а З'єднані Стейти — програють". „Арґументи, які наводить у своїх виступах цей представник ультраправих кіл ЗСА, — пише далі „Молодь України" — вкрай необґрунтовані. Воно й не дивно. Адже переважну більшість свого життя цей нововявлений „експерт" з питань воєнно-політичної стратегії вештався у голівудських кіностудіях, займаючи другорядні ролі в ковбойських кінофільмах". Продовжуючи вишукувати епітети проти Ріґена, газета наводить його розмову з передвиборчої кампанії у Каліфорнії, коли він старався здобути пост губернатора стейту. Тоді журналісти питали мовляв Ріґена: „А як ви, ніколи не займаючись державними справами, розраховуєте впоратись з обов'язками губернатора?" І тоді Ріґен ніби то мав відповісти: „Я зіграв у Голівуді десятки ролей, зіграю і цю".

Президент пропонує заходи щодо енерґетичної проблеми

Вашінґтон. — У четвер, 26 лютого, президент Джералд Форд переслав Конґресові послання, в якому запропонував встановити деякі заходи, які спричинилися б до збільшення постачання пального в ЗСА та зменшили б залежність Америки від інших країн щодо постачання нафти, природного газу тощо. У посланні Президент запропонував, щоб законодавці схвалили призначити один більйон долярів для стейтів та окремих місцевостей, щоб заохотити їх видобувати нафту, вуґілля та природний газ в районах, які є власністю федерального уряду. У посланні президент Форд знову закликав Конґрес знести контролю над цінами американського природного газу, встановити обмеження на імпорт газу з чужих країн, дати дозвіл на вживання нафтових піль, які тепер не використовуються, бо вони становлять резерву для воєнної фльоти, а також повідомив, що уряд ЗСА зложить 5 мільйонів долярів на руки Міжнародної Атомової Енерґетичної Аґенції, щоб запевнити, що нуклеарний матеріял, проданий для мирних цілей, не буде вживаний для розбудови атомової зброї.

Президент Форд вважає поїздку Ніксона до Китаю за „правдоподібно шкідливу"

Вашінґтон. — У четвер, 26-го лютого, президент Джералд Форд заявив у інтерв'ю з кореспондентом радіостанції в Маямі, що хоча висліди президентських правиборів у Ню Гемпширі, які відбулися минулого вівтірка, ще не були точно проаналізовані, то правдоподібно поїздка колишнього президента Ричарда Ніксона до комуністичного Китаю пошкодила йому у цих правиборах, хоча він в них здобув 51 відсоток голосів, а його суперник Роналд Ріґен тільки 49 відсотків. Те, що китайські лідери запросили Ніксона на 9-денні відвідини та трактували його немов голову держави, хоча він тепер є приватною особою, як також те, що деякі заяви Ніксона в Пекіні можна інтерпретувати як критику закордонної політики теперішнього уряду ЗСА, зокрема критику детанту із СССР, деякі коментатори вважають, що це пошкодило президентові Фордові у правиборах. Республіканський сенатор Беррі Голдвотер з Арізони заявив, що Р. Ніксон порушує закон Логена, який забороняє приватним особам обговорювати закордонну політи- ЗСА з представниками чужих урядів, кажучи, що Ніксон зробив би Америці прислугу, якщо б залишився в комуністичному Китаю.

Сам Ніксон, який тепер із своєю жінкою відвідує південну частину Китайської Народної Республіки, відмовився коментувати заяву Ґолдвотера та інших критиків його поїздки до Пекіну. Ніксони мають відлетіти із Китаю в неділю, 29-го лютого.

Протопресвітер о. Омелян Мицик видужує після важкої операції

Джоліст, Ілл. (с.г.) .— У місцевому шпиталі св. Йосифа в понеділок 23 лютого ц.р. пройшов важку і складну операцію відомий наш душпастир-громадянин протопресвітер о. Омелян Мицик. Від 1975 року о. Мицик є парохом УПЦеркви Успіння Пречистої Діви Марії в Мекізракс, Па., де і захворів. Раніше він був довголітним парохом УПЦеркви в Честері, Па., де сповняв довгими роками обов'язки декана Філядельфійського деканату, а перед від'їздом з Честеру був заступником декана згаданого деканату. Протопресвітер о. Мицик був активним в суспільно громадській праці Філядельфійської Метрополії і в Честері, зокрема в УНСоюзі. Він був довгими

Прот. о. О. Мицик

роками головою 388 відділу УНСоюзу в Честері, довголітним членом Управи Окружного Комітету Філядельфійської Округи, був містоголовою і діючим головою того Комітету перед виїздом до нової парафії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На Сході без змін...

Хоча 25 з'їзд Комуністичної партії Совєтського Союзу досі не виявив жадних несподіванок, то промова генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, виголошена в перший день з'їзду, викликала ширший відгомін серед західніх коментаторів з уваги на те, що в ній заторкнено головні елементи закордонної і внутрішньої політики совєтського Політбюра, яке володіє над останньою в світі імперією.

Обговорюючи питання закордонної політики СССР, Брежнєв недвозначно заявив, що Москва продовжуватиме політику детанту із Заходом тому, бо ця політика „створює більш сприятливі умовини для розвитку соціялізму та комунізму". Ці слова Брежнєва повинні усунути будь - які сумніви у західніх політичних лідерів відносно питання: чому СССР підтримує політику „міжнародної розрядки". Заява Брежнєва ясно вказує, що кремлівські верховоди стараються використати політику відпруження для поширення своїх впливів і комунізму на всі частини світу. Брежнєв знову підкреслив, що Москва та Захід зовсім протилежно інтерпретують політику детанту. Тоді, коли ЗСА та інші країни вільного світу вважають, що ця політика повинна довести до загального відпруження в світі, совєтський ватажок, говорячи про потребу обопільного роззброєння, поліпшення торговельних зв'язків тощо, в той самий час заявляє, що політика детанту цілком не означає припинення „ідеологічної боротьби" і до цієї категорії боротьби з гордістю зараховує підтримку Совєтського Союзу для поневолення комуністами Південного В'єтнаму, Камбоджі та Анґолі. Отже, Брежнєв явно заявив, що, використовуючи політику детанту, СССР старатиметься шляхом „національних визвольних рухів" та „клясовою боротьбою" послаблювати країни Заходу, з метою остаточного запанування над цілим світом.

Промова Брежнєва була також доказом, що Москва далі старається відновити свою ідеологічну гегемонію над світовим комуністичним рухом. Брежнєв гостро виступив проти тих комуністичних партій в західніх країнах, які почали наголошувати, що хочуть бути незалежні від впливів Москви, відкидають деякі традиційні принципи марксизму, зокрема „диктатуру пролетаріяту", і одверто критикують СССР за порушення людських, політичних і національних прав. Брежнєв також особливо гостро заатакував комуністичний Китай, заявляючи, що Пекін старається „викликати третю світову війну", хоча справа мається цілком навпаки, бо власне слабший мілітарно червоний Китай живе в безнастаннім страху перед нападом з боку Совєтського Союзу.

Щодо обговорення Брежнєвим внутрішньої політики СССР, то для західніх спостерігачів важливішим є те, про що він не говорив. Не згадав він про переслідування інакомислячих, про нелеґальні закриті суди над дисидентами, про запроторення інтелектуалістів майже всіх народів СССР до в'язниць, концтаборів і закладів для умовохворих, про порушення совєтськими властями національних, політичних і загальнолюдських прав своїх громадян, гарантованих конституцією та законами СССР. Проте, Брежнєв не забув знову закинути американським законодавцям, що вони нібито „вмішуються у внутрішню політику СССР", коли стараються пов'язати поліпшення торговельних зв'язків між ЗСА та СССР із питанням „вільнішої еміграції" із Совєтського Союзу. Брежнєв „забув", що підписав Гельсінкську Декларацію, яка містить постанову про „вільний обмін людьми, інформаціями та ідеями".

Треба признати, що у своїй промові Брежнєв порівняно одверто говорив про економічні проблеми Совєтського Союзу, зокрема про те, що не досягнено цілей останньої п'ятирічки відносно сільськогосподарських продуктів і продуктів широкого вжитку. Однак і тут він надмірну вину звалював на погоду, а дуже мало уваги присвятив недотягненням неефективної централізованої совєтської економічної системи. Заторкув він погану якість і брак продуктів широкого вжитку, однак, як вказують коментатори, споживачі Совєтського Союзу не мають жадних підстав покладати великих надій на те, що ситуація поліпшиться, бо Москва далі головну увагу присвячуватиме тяжкій індустрії та розбудові мілітарної потуги СССР.

І. Вовчук

САМІ СЕБЕ ОБПИСАЛИ

II

А „всі здорові совєтські люди, — пише автор, — які з натхненням свідомо працюють на славу своєї країни" за тією видуманою ним логікою, антисовєтчики „не можуть вважати нормальними". Автор „...судового нарису" твердить, що його нормальні люди „горді з того, що немає в них ні права, ні бажання оббріхувати свою країну". Але цього стану не може визнати буржуазна демократія. „Тому пацієнтів психіятричних лікарень, людей умово - неповноцінних, і залічують до дисидентів". Доведення, як бачимо, просте: все, що не працює („натхненно і змістовно") для слави отечества, або пробує висловити невдоволення проти отечественної несвободи „Л. Г." списує до неповноцінних, умовохворих, а кляті антисовєтчики буржуазної демократії приймають їх за дисидентів, „використовуючи психічнохворих людей для своїх політичних цілей".

Автор не бачить, як сам себе заперечує, батожить. У своєму нарисі він пише, що нормальні люди, працюючи „натхненно" і „свідомо" „в ім'я свободи" та „слави отечественної", а не для себе, не мають „ні права, ні охоти бути з чогось незадоволеними", себто є безправними, позбавленими свободи. Для підсилення своїх доведень, зроблених за „логікою навиворіт", автор нарису наводить прізвища п'ятьох людей, які протестували проти людського безправства і несвободи в СССР і стали нервовохворими. Їм дозволено було виїхати до Ізраїля, а через якийсь час у Лондоні, Парижі і Ню Йорку їм довелося лікуватися.

Розповіді автора нарису про хворих дисидентів подібні одна до одної і нагадують опис про Олексу Тумермана, „психічно хвору людину". Він, хоч і мав „інвалідність другої групи", але працював конюхом на московському гіподромі. „Добрий був конюх", — сказано в нарисі, але дисиденти взяли та й пристосували його зв'язковим з західніми журналістами. А як він захворів і був скерований до лікарні, його тут об'явили „абсолютною жертвою психіятричної сваволі". Він виїхав до Ізраїля, — розповідає „Л. Г." — а там його знову довелося лікувати. Подібне пишеться і про інших дисидентів, щоб довести їхню „ненормальність". А вкінці висновок: „Безнадійна затія". І то правда: таким виявився „майже судовий нарис" Козлова, вміщений у „Л. Г.".

∴

В наступному числі з 11-го лютого „Літературная Газета" в редакційній статті „Наявне Розгублення" продовжує напускати туману, намагаючись глушити розголос обвинувачень Леоніда Плюща. Після удаваного вдоволення, що вигадані факти в „нарисі" Козлова немов би то не заперечено у відгуках західньої преси, редакція намагається заперечити твердження західньої преси, що цей нарис був „спеціяльно опублікований, щоб кинути тінь на заяву Плюща". Відпекуючись від слушного твердження, редакція „Л. Г." змушена признатись, що це число газети, про яке мова, друкувалося другого лютого, напередодні паризької конференції.

Редакція невдоволена на пресові органи західнього світу, які „скептично" сприйняли теревені в „майже судовому нарисі" Козлова. Особливо обурює редакторів „Л. Г." те, що деяка преса зах. світу („буржуазної демократії" — за окресленням „Л. Г."), не вірячи в правдивість „нарису", твердить: „... коли факти, наведені в „Л. Г." і були, то хвороба у людей (про яких пишеться в нарисі) були викликані поліційними репресіями", застосовуваними політичним апаратом СССР. Самі себе вибатожили, проте таким авторам, як Козлов до того не звикати, про них в українській народній приповідці говориться: „Поганому виду — немає стиду".

Леоніда Плюща „Л. Г." називає антисовєтчиком, над яким „змилостивились" і „не засудили в свій час відповідно до законів нашої країни, а піддали примусовому лікуванню за ухвалою суду"... А після відбутого курсу лікування, — говорить розгублена редакція, — „Плющ одержав можливість виїхати на Захід, дуже близький його серцеві".

Переслідування вільнодумних людей в СССР є давнє, як і московська імперія. В кінці XVIII століття справді психічно хворий імператор Росії Павло одержав від композитора Артема Веделя листа, в якому він просив свободи своєму народові і скасування кріпацтва. „Як? Скасувати кріпацтво. Дати волю колишнім козакам? Віче? Школи?" — Обурився і дивувався не міцний на голову московський володар, що грався своїми олов'яними солдатиками, і велів спалити листа.

Того ж дня було складено „височайшого указа: „Капітана Веделя утримувати в домі для божевільних у пристійний спосіб, але не давати йому ні пера, ні чорнила. Височайшим указом цього царя було убито творчого духа композитора Веделя, бо цар велів його годувати у „психушці", але не давати можливости творити. Духовні спадкоємці Павла, боячись енергії національного духа в мислі і слові поневолених большевизмом націй, роблять те саме, обороняючись від національних сил: тільки що ще суворіше і з більшим людиноненависництвом.

(Кінець).

ЗА ПАТРІЯРХАТ ПУКЦ

(С. Г.) — У поважному польському тижневику „Культура, який виходить в Парижі і часто містить об'єктивні статті на актуальні українські теми, в числі за грудень м. р. у відділі „Українська хроніка" Д. Моравський, на марґінесі минулорічної прощі українців - католиків до Риму з нагоди Святого Року, пригадує справу Патріярхату Помісної Української Католицької Церкви.

Автор пише, що українці-католики масовою прощею заманіфестували, що визнають Блаженнішого Иосифа Сліпого Патріярхом своєї Помісної Української Католицької Церкви. Моравський згадує, що Патріярх і краківський митрополит, польський кардинал К. Войтила гаряче підтримують думку співпраці слов'янських, особливо українських і польських, католицьких теологів і філософів, та не виключає що під час найближчого побуту кардинала Войтили в Римі, він на запрошення Патріярха виголосить доповідь в Українському Католицькому Університеті. Дальше автор переповідає відому подію після святкової академії під час прощі в Римі, на якій головним промовцем був Владика І. Прашко з Австралії. По академії Конґреґація для Східніх Церков покликала Владику вияснити його становище до промови. Моравський пише, що Владика сказав, що він не міг говорити проти власної совісти. Заяву Владики прийняли як вистачаючу, як теж ствердили, що „постулят патріярхату з літургічного боку не викликає застережень". Але Конґреґація ще раз заявила, що Патріярхат ПУКЦ не може бути створений тому, що це є юрисдикція територіяльна, а Блаженніший Иосиф Сліпий з причин „вищої сили" на цій території не міг би виконувати патріяршої влади. Владика Прашко пригадав, що вже папа Пій XII признав Східнім Церквам не тільки територіяльну, але теж персональну юрисдикцію, і тому застереження Конґреґації неактуальні. Свою хроніку Моравський кінчить і ще раз ствердженням, що українці-католики в діяспорі визнають Блаженнішого Кир Иосифа своїм Патріярхом. Правда, у цій одностайній поставі зробили вилом деякі владики „ватиканські льоялісти" і „надмірні угодовці", яких м. ін. номінація не була узгіднена з Патріярхом, але вони не виступають одверто проти Патріярхату. Вони вважають, що треба діяти обережно і не натискати на Конґреґацію. Автор твердить, що ідею українського патріярхату піддержують інші патріярхи Східніх Церков, особливо маронітський, а свою прихильність виявляють на комісії для випрацювання нового канонічного кодексу для Східніх Церков, в якій на дивовижу домінують „латиняни"

Стільки пише Д. Моравський. До його статті редакція додала таку дописку (цитуємо в українськім перекладі:

„Піддержуємо старання наших братів - українців в справі формального визнання Апостольською Столицею Патріяршого статусу їхньої Церкви. Українці в діяспорі, владики, духовенство і вірні визнають Кардинала Иосифа Сліпого своїм Патріярхом, а ним покликаний Єпископський Синод — найвищим органом автономної Церковної Організації. Історичні чи канонічні застереження Ватикану не мають суттєвого значення. Адже інші патріярхати Східніх Церков були визнані Апостольською Столицею після заіснування законного факту (Пост фактум). Рішальними повинні бути мотиви морального і душпастирського порядку. Ідеться про збереження цього старослов'янського обряду, його традицій і автономної юрисдикції не тільки територіяльної, але і персональної. Патріярхат українцям-католикам належиться, бо вони зложили великі жертви, в тому мученичу смерть тисячів вірних, за свою вірність Унії і Апостольській Столиці. Відкинення цього постуляту означало б фактичне визнання ліквідації Української Католицької Церкви і насильне її включення до Російської Православної Церкви.

Ми переконані, що прийде час, коли справедливість переможе кунктаторство (нерішеність) у безвиглядних політичних розрахунках. Український Патріярхат буде визнаний теж Апостольською Столицею".

Як бачимо, то і для середовища „Культури" немає ніяких церковних перепон для визнання Патріярхату Помісної Української Католицької Церкви з Патріярхом Иосифом Сліпим в проводі та що фактично Патріярхат вже існує і в покликанні його до життя немає ніякої „схизми", як її не було при поставанні інших Східніх Патріярхатів. Врешті тою сам Папа Павло VI сказав, що на разі Патріярхат не може бути признаний. Визнання його Ватиканом, теж за прикладом інших Патріярхатів, прийде з часом як „факт доконаний".

— х —

Коли б ми всі так думали і в тому напрямі діяли!

ВШАНУЮТЬ ПАМ'ЯТЬ МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА

Ню Йорк. — Заходами Об'єднання Українських Письменників „Слово" тут в суботу, 6-го березня ц.р. о год. 4:30 по полудні в приміщенні Союзу Українок Америки (108 2-га евеню), відбудеться поминальний вечір у 40-й день смерти св.п. Миколи Понеділка з відповідною літературно - мистецькою програмою. В неділю, 7-го березня о год. 10-й рано в українській православній церкві св. Тройці, 359 Брум вулиця, буде відправлена заупокійна Служба Божа з Панахидою, а після церковних відправ, старанням парафіяльного сестрицтва, буде поминальний обід у церковній залі.

Степан М. Горак

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ

Проблема защіплення української ідентичности нашій студіюючій молоді в американських і канадських університетах є невід'ємною частиною нашої боротьби за збереження української субстанції на довшу мету, і тому саме та суттєва тематика не сміє зникати зі сторінок наших часописів та плянів різних организацій. Немає сумніву, що т. зв. „Мюнхенський проєкт", який діє вже третій рік при співпраці УВУ і Центрального Мічиґенського університету в Мт. Плезант, Міч., у наші часи є найкращою відповіддю та розв'язкою того не тільки академічного питання, але і національної справи в ширшому змислі.

Цього літа, як і минулого ці два університети підготовили вже відповідну програму, яка задовольняє вимоги американських і канадських університетів щодо кредитів, що їх визнають усі університети Північної Америки. Крім того українська тематика в ділянці суспільних та гуманістичних наук у пов'язанні із загальною східньо - европейською є найбільш різноманітною в порівнянні з усіма іншими університетами, які пропонують дуже часто тільки обмежену кількість предметів і часами нижчого рівня. Попри чисто науковий аспект літніх викладів УВУ, існує ще і національний, якого нам не слід недоцінювати чи переочувати. Тільки там український студент чи студентка знайдеться в чисто українському оточенні і матиме нагоду зустрітися та нав'язати знайомства із молодими українцями із різних частин світу, а це для молодої української людини може бути децидуючим фактором в її майбутньому і в ставленні до українства як такого. Розмовляючи із студентами, які в минулому пробули літо в цікавому Мюнхені, я є певний, що і цьогорічна програма, включно із запланованими поїздками в різні країни, задовольнить найвищі вимоги і залишить у кожного із відвідувачів найкращі враження. Тому саме звертаюся з проханням і закликом до батьків і студентів негайно зголошуватися за дальшими інформаціями на адресу: Professor Ihor Kamenetsky, Department of Political Science, Central Michigan University, Mt. Pleasant, Michigan 48859.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є будучність, в нашій громаді Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу і вільному світі нового свідомого члена!

З НАШИХ БУДНІВ

„Думкарочка"

У неділю, в полудневих годинах, на „нашій" Другій евеню в Ню Йорку, в околиці Народного Дому, кипить рух, метушня, ніби на славному Таймс-Сквері, — не згадуючи проти ночі!.. Одні йдуть з церкви, другі до церкви, там поспішають до Літературно - Мистецького Клюбу на виставку картин, тут маршують до Пластового Дому на засідання. Одні вже „засиджують" собі місце перед обідом в „Орхідеї" чи в „Українському Ресторані", інші тужливо виглядають, коли відкриються двері клюбу „Лис Микита".

Ось, перед фронтоном національної твердині — УН-Домом, зупиняється автобус. Хто, чого, куди?.. А це, наша „Молода Думка" вибирається з великим концертом до Ірвінгтону, Н. Дж. Вачу, колега Степан веде під ручку свою доню, Оксанку, і дає їй батьківські поучення, — мабуть напоминає, щоб була там чемна. Але діточки і так сидять чемненько в автобусі, либонь тому, що в ньому немає широких коридорів — нема куди погарцювати.

— То що ж, друже Степане, — говорю. — Вачу, що маєш в хаті свою власну співачку. Ще недавно, здається, ми її христили, а нині дивись — вже й думкарка!

— О, так, з повагою промовив національний друг, — і щоб ти знав, що вона справу співу дуже серйозно трактує! Щоб не знати яка програма йшла на телевізії, — як прийде пора йти і біжить! Така в них, брате, в цій „Молодій Думці", панує дисципліна. Дай, Боже, здоров'я нашому землякові, Семенові Комірному, що вибрав свободу і прифалював до Ню Йорку.

Потім я довідався, що концерт пройшов з прекрасним успіхом, — навіть з кращим, ніж у Ню Йорку. Заля Маунт Вернон Гайскулу була виповнена по береги і то насправді, а не тому, що так газета написала. Грімкими оплесками зустріли слухачі маршову старокрайову пісню, „Гей, там на горі Січ іде"! Воєнні ветерани і сідоглаві вільні козаки геть поплакались від зворушення! По концерті юні співаки і співачки вифасували від п. Богдана Біляна гонорар, — по півтора доляра, на соду і „гамбурґера". І всі були страшенно горді з такого заробітку!

В цю неділю, 29-го, виїжджають на „ґастролі" до того ж Ірвінгтону інші, трохи старші наші артисти — Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької, що везе туди безсмертного „Гриця", з Андрієм Добрянським у головній ролі. За студійцями линуть наші думки та побажання якнайкращих успіхів, а принаймні таких, які мала „Молода Думка", щоб заробили бодай по-півтора доляра на „гамбурґера" і кока-колу

Ікер

Микола Кульчицький

„ДОБРА ДУМКА"

ДО СТАТТІ АДАМА АНТОНОВИЧА У ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА" З 18-ГО ЛЮТОГО Ц. Р.

(1)

Вже давно хотілось мені, як свідкові - учасникові і, до деякої міри організаторові (в адміністраційному сенсі) написати і відсвіжити у пам'яті небуденну і до цього часу імпрезу „Живі шахи", яка відбулася 12-го вересня 1942 року у Львові на колишньому польському стадіоні „Сокола - Мацежі". На той час тут була вже школа кінної їзди для німців. Те, про що пише п. А. Антонович, має абсолютно певні проблиски правди, але дещо слід уточнити. Тому я постараюся пригадати ту імпрезу тим усім, які її бачили, подивляли і разом з нами пережили.

Щаслива думка про таку імпрезу (хоч вона не нова, — такі імпрези вже давніше ставили у Бельгії, Гол[illegible] може й ще десь) вийшла від св.п.о. Северина Сапруна, директора Інституту Народної Творчости у Львові при вул. Францішканській ч. 17, якщо не помиляюся. З тією думкою о. С. Сапрун поділився з директором „Концертового Бюра" О. Г. і зі мною. Він хотів знати, як ми могли б перевести це в дію. Мушу поінформувати, що наша праця (концертове бюро) звичайно полягала в організації концертових імпрез, виїздних чи на місці у Львові. (Зацікавлених відсилаю до літературно мистецького журналу „Київ" із 1960 р., ч. 3 - 4, де є мій допис про працю „Концертного Бюра".

Ця презцікава, але і приголомшуюча ідея нас таки схвилювала. Маючи досвід в тім, як тяжко було переконувати бувшого „бавера", а тепер начальство, який ніколи нічого спільного не мав з мистецтвом, — тепер же він був „партайгеносе", від якого залежало дати чи не дати печатку з орлом зі свастикою у кігтях на дозвіл, то нам чола зросилися потом. Та ця знаменита думка була надто захоплююча, щоб її не використати. І мозки пішли в роботу. „Концертне Бюро", як один із багатьох рефератів Відділу Культурної Праці Українського Центрального Комітету, підлягало наказам свого керманича, а цей час ще магістра, Михайла Кушніра. Він це діло схвалив.

Другий наш крок був до Централі УЦК, яка також апробувала рішення керманича. Наші офіційні чинники були з нами: робіть, — і на тому закінчилося. І тут я хочу крок за кроком переказати, як це у житті виглядало і як робилося. Наше Бюро (Ринок ч. 9) мало сталих трьох працівників на штаті УЦК: директор, гол. адміністратор і секретарка - машиністка. Ті троє людей виконували львину працю по обслуговуванні краю культурно-мистецькими імпрезами. Очевидно були у нас і непостійні працівники, але це були наємні сили, які працювали на домовлення з Бюром.

Та вернімося до „Шахів". Наш плян був зорганізувати і адміністрували. Перші наші кроки були шукати підмоги у нашому тоді славному театрі. На конференції зі сл. п. Володимиром Блавацьким, який, до речі, також дуже захопився такою ідеєю, ми пустили, як кажеться, машину в рух. До співпраці було запрошено ланку шахів при спортовому товаристві „Україна", яку тоді провадив Володимир Блавацький, Референтуру молоді, яку вів проф. З. Зелений, та Референтуру тіловиховання, якою керував проф. А. Антонович.

Як шумно, як гарно і дружньо, як надійно виглядали початки! Та як виявилось, дійсність була болюча і томляча. Люди, які стали до праці на платних умовах (театр), свій обов'язок виконали з наддатком. Люди, які стали до праці на добровільних умовах — свого обов'язку таки не виконали. Це мушу, на жаль, ствердити як наочний свідок.

Та праця наша через те не зупинилась. За тему театралізованої партії шахів взято безсмертну партію Андерсена, у якій білі, програючи, жертвують королівку (матку) і виграють бій. За тему для нашої імпрези взято із нашої древньої історії бій князя Володимира Мономаха із половцями. Мономах — артист Євген Курило, половецький хан — артист Йосип Гірняк. Проби звичайно відбувалися на театральній балетовій залі. Зайнятий був майже цілий чоловічий склад театру: „пішаки"—учні школи, а коні — українські поліцисти. Коні до гри були позичені у німців. Творче тіло було зайняте у своїх назначених годинах проб. Мистецьким керівником і режисером був Володимир Блавацький, на допомогу йому був Б. Паздрій і Ярослав Барнич, як музичний керівник. Там праця ішла по пляну, а в той час тілу, яке мало імпрезу показати „на люди", бракували до праці рук. Сталося так, як у нас часто буває, захопимось, спалахнемо і... спопеліємо. Увесь тягар праці упав на наше Бюро (троє людей). Німці напрочуд пішли нам на руку, бо також зацікавились нашою імпрезою, але від своїх законів не відступили. Все, що мало бути друковане: афіші, летючки, програмки, квитки вступу, — вимагало поодиноких дозволів у трьох примірниках німецькою мовою. Тема (зміст) дійства також мусіла бути надрукована німецькою мовою з поясненнями, щоб влада була точно обізнана, що це є не революційний матеріял. Це вимагало понад годинової праці (і це не були добре оплачувані американські „овертайми") неплатної для нашої секретарки. Це ті початкові формальності, які мусіли були бути зроблені згідно розпорядження німецької влади.

Проте це був тільки незначний відсоток розпочатої праці. Прийшов час вийти із закритого будинку і робити проби на стадіоні, а на це вже потрібно було грошей. Ідемо до Централі, а точніше — до Фінансового Відділу УЦК. Перший крок — і дістаємо під ноги колоду. Грошей не дають бо... ану ж не буде доброї погоди! „Придумайте щось самі". — І ми придумали. Гроші позичили, а паралельно з тим на три тижні перед імпрезою випустили у передпродаж квитки вступу на власний риск. Оголошення в пресі, летючки під церквами у Львові і на провінції, телефони у Станиславів, Тернопіль, Стрий, Дрогобич, Самбір, Броди й інші міста. Не прийшлось довго чекати. З замовленнями на квитки вступу приходили і гроші. В такий спосіб ми стали незалежними від „наших рідних" фінансів. Скажу тільки: той не може уявити собі тієї праці, хто не був у нашій шкурі; і сьогодні я гордий за наш успіх.

Назначено пробу на стадіоні. Робітники тонною крейди вимостили білі квадрати (4 м. Х 4 м.) і... впав дощ. Вода змила крейду і невіджалуваний убуток на 1.000 злотих став прикрою дійсністю. Проба ще раз мусіла відбуватися у балетовій залі театру. Але ми не зраджувались. Другі дві проби на стадіоні вже були вдалі. У тій нашій нервовій праці були й смішні моменти. Пригадую один раз на пробі в театрі артист Кудла, який „грав" білу вежу, приступив до мене і сказав: пане адміністратор, чи ви не думаєте, що Блавацький трохи замало платить нам за нашу гру. Я знаю ми „білі" маємо виграти, але я боюся, що як мені щось скочить у голову (а це було можливе у Яся), то я разом з Попелем (біла королівка - матка) піддамся і тоді „білі" мусять програти. Вийде геца!" Тут могла направду вийти заковика, але я по надумі ситуацію полагодив дипломатично. „Ясю, добра гра без геци, і за мною глубша чарка з „додатком". „Єсть, Пане Адміністраторе. Глубша з додатком!"

Праця, хоча іде напружено, та є всі вигляди закінчити її з честю.

Три дні до імпрези. Погода не псується, гроші є. Ще ідуть поправки строїв (для „русичів" і „половців") у театральній майстерні, ще вбивають скріплюючі цвяхи у „вежі". В театральній столярні, в „бутафорній" хтось із „русичів" пробує меча, а хтось із „половців" натягає тятиву лука і грозить: „Якщо, Іване, не поставиш пива, то..."

(Продовження буде)

ЖИВУТЬ В АНГЛІЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

дво. Дванадцять страв готовляться в хатах. Палають кольоровим світлом ялинки, влаштовують усі Святу Вечерю і ходять колядувати діти і дорослі.

А у Різдвяний день — по всіх церквах відправи. Ранні, народу повно і молитви щирі. У хатах — празник, — напечено і прибрано. І знов колядники. Частування, збірки, співи. У кожній хаті — привіт: румянні українські пироги, напої і закуски. Гості. Це в робочий день. Лише малий процент людей на праці. Більшість — святкує.

А в суботу і неділю — по домівках і у церковних громадах — Різдвяні вечори, ялинки для дітей, дарунки, виступи дітей, колядки — і всюди радість!

По хатах, в молитвах зустрічають люди Навий Рік.

А на Водохрища святиться по церквах вода.

Священики ідуть з кропилом.

З благословенням Иорданським вступають люди в Новий Рік.

А десь поза усім ішла весь час підготовка до Свята Державности.

І коли настала та дата — 22-го січня, наш історичний день, уся громада українська в Англії, кожна по-своєму, святкувала народження Української Держави.

В м. Брадфорді відбулося Свято 24-го січня, в суботу.

Відкрила свято п-і Тамара Кацафіренко. Згадала всіх живих і відійшовших борців тепер по тюрмах і таборах. І прочитала слова Олеся Бердника до України — як крик душі народу — звучали ті слова народу з України! А йому вторили серця українські на чужині. Доповідь на тему державности України і сучасної боротьби — прочитав п. Олекса Боручик. В художній частині переважала молодь: в англійській мові читала про Державність України і про Крути Марія Добровольська. Співали дует „Мати Синові" на слова Симоненка Надя Кацафіренко і Сандра Дума. За інціятивою юначки Наді Кацафіренко постала танцювальна група і дівчата в народних строях виконали український танок „Маруся". Деклямували вірші про Свято Державности п. Смерека, п-і Костенко. Спів національного гимну закінчив змістовну імпрезу, а після того відбулася Товариська забава. Буфет з гарячими варениками і свій бар з клюбу „Дніпро". До півночі бавилися люди, танцювали молодь і дорослі. Відчувалося свято, радість. І кожний чув себе українцем у своїй громаді і забував про чужину. Вступила в Новий Рік українська громада в Англії.

Пам'яті Тадея Залеського

З недавно спочилим (10 січня 1976) видатним українським педагогом, проф. Тадеєм Залеським, відійшла в вічність людина великих чеснот, широких горизонтів й глибокого патріотизму. Як виховник молодого покоління, оригінальний інтерпретатор клясиків української літератури в школі, справедливий і відданий молоді вчитель та виховник, проф. Залеський довго житиме в серцях і пам'яті вдячних учнів, що в їхніх душах він запалював вогонь любови до рідного українського слова, української культури й традицій. Нікуди правди діти, те, що піднесений сьогодні займається українською мовою й українознавством узагалі — велика заслуга сл. п. проф. Залеського, його першого вчителя — україніста в Стрийській гімназії в рр. 1922-1929. Це він потрапив у нас розбудити зацікавлення й пошану до скарбів української мови і літератури, це він і пізніше заохочував і чинно допомагав у праці в ділянці українознавства, це він радів кожним успіхом своїх учнів, заохочував їх до дальшої праці, до дальших зусиль.

У недрукованій автобіографії підписаного проф. Залеському відведено багато місця в розділі, присвяченому життю стрийської громади в 1920-их роках, а зокрема місцевим снереднім школам.

Хай буде нам вільно зацитувати з цього приводу дві сторінки рукопису „Обабіч Гольфстрому" (рукопис), стор. 64-65.

„Наша гімназія, спочатку чисто українська з окремим директором-українцем, опісля (десь у 1923 р.) переорганізована на „утраквістичні відділи з руською мовою викладовою", мала того самого директора (П. Вілька), що й „головна" польська. Крім польської мови й літератури та історії (а в вищих клясах пропедевтики філософії), що викладалися в офіційній тоді польській мові, всі інші предмети — в українській. Між професорами на перший плян висувався наш „господар кляси" Тадей Залеський, добрячий, але вимогливий україніст.

Він живо цікавився українською мовою й правописом, а теж глибоко розумів і цінив українську літературу. З ним ми вивчали й стару добу з „Словом о полку Ігореві" в книжній мові, середню добу — з Вишенським й Сковородою, а там нову добу з Котляревським, Шевченком, Франком, Л. Українкою та іншими клясиками. Залеський умів заікавити нас предметом, вимагав джерельного опанування текстів („Слово" в ексцерптах ми завчали на пам'ять), та формального й змістового пояснення їх. Крім „обов'язкових творів, ми мали вдома читати як „приватну лектуру" твори багатьох інших українських і не-українських авторів, на яких не ставало часу в школі. Можна сміливо твердити, що тодішні студії української мови й літератури в нічому не поступалися теперішнім університетським курсам у Канаді, чи в ЗСА. Жартівливий вираз пок. Р. Смаль - Стоцького в 1949 р., мовляв „Пане колеґо, українська приватна гімназія в Коломиї була поважною науковою інституцією в порівнанні до деяких тутешніх університетів" — був тут зовсім на місці. Бо ж справді позим, лекцій проф. Залеського був завжди високий; з сьогоднішньої перспективи він — зокрема в вищих клясах гімназії — провадив свої курси на університетському рівні й яка шкода, що тодішні невідрадні умовини не дозволили йому продовжувати виклади у Львівському, чи інших університетах під Польщею...".

Наші взаємини з проф. Залеським пипинилися на деякий час після мого виїзду заграницю в 1938 р. під час Другої світової війни. Вони відновилися аж після переїзду за океан у 1949 р. Ми зустрічалися в Вінніпезі й у Торонті, зокрема на педагогічних з'їздах.

В 1964 р. почав виходити за редакцією підписаного журнал „Слово на сторожі" й проф. Залеський був один із перших його читачів, передплатників та співробітників. У 1965 р., він надрукував на сторінках цього журналу статтю „Наростки віддієслівних іменників на — овання, — ування" (ч. 2, стор. 15), у 1966 р. — „Мовні дивогляди" (ч.3, стор. 10), а 1967 р. статтю „Не засмічуймо рідної мови" (ч.4, стор. 23-24). Журналом цікавився він до останніх днів свого життя. Приємно тут відмітити, що його доня д-р Лариса Залеська-Онишкевич була теж співробітницею „Слова на сторожі" й у 1970 р. надрукувала статтю „Іменники в описі природи" в „Слові о полку Ігореві" (ч. 10, стор. 8-12).

Смерть перервала нитку трудолюбного життя Професора. У Пантеон діячів Стрийщини — сл. п. Олесницького, Нижанківського, Мірчука, Пеленського, Охримовича, Бандери й інших записано ще одне ім'я — Тадея Залеського, патріота — педагога, громадянина - ерудита.

Всі, хто його знав, низько склоняють голови перед його світлою пам'яттю!

Яр. Рудницький

Португалія переходить на демократичну систему правління

Лісбон, Португалія. — Лідери португальських військових частин і 5 урядових політичних партій підписали тут в четвер, 26 лютого ц.р., офіційний документ, яким ліквідується в Португалії військову диктатуру і всі справи керівництва державою передасться у цивільні руки, тобто під контролю політичних партій, які діють сьогодні в країні. Висока Військова Рада Революції, яка була фактичним керівником державних справ, передасть вкоротці свої повновласті президентові, і парляментові, які будуть вибрані у вільних виборах. Такі вибори, перші від часу повалення правої диктатури, заповіджені вже на квітень ц.р. В імені Високої Ради Революції документ підписав теперішній президент ген. Франціско да Коста Гомез, який є рівночасно головним шефом штабу всіх збройних сил, і представники політичних партій — Соціялістичної, Ліберальної, Народово-Демократичної, консервативного Соціял-Демократичного Центру, Комуністичної і Народного Демократичного Руху. Всі ці партії прислали на цю коротку церемонію своїх представників. Лідер Комуністичної партії Альваро Кунгаль не міг прибути, бо він перебуває тепер в Москві на з'їзді КПСС. Від імені Соціялістичної партії документ підписав Маріо Сорез.

В короткому слові президент Франціско да Коста Гомез заявив, що армія на бажає дальше держати владу для себе і вже найвищий час, щоб в Португалії була привернена повністю демократична система.

„ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ" ПОВТОРЯТЬ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької інформує, що на загальне домагання любителів театрального мистецтва, вистава народної драми „Ой не ходи Грицю" буде повторена в Ню Йорку в неділю, 21-го березня ц.р. о год. 4-й по полудні в залі Фешен Інституту, 227 Вест 27 вулиця. У виставці гостинно виступає у ролі Грицю соліст Метрополітальної опери бас-баритон Андрій Добрянський і кількадесять старших і молодших артистів - аматорів. Поставою драми займається Лідія Крушельницька; диригент — Лев Стругацький; хореографія Рома Прийма-Богачевська; оформлення і костюми — Слава Ґеруляк.

Філологічна Секція НТШ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

1949 р. став надзвичайним, а 1951 звичайним професором УВУ. В тому ж часі працював також учителем латинської мови в таборових гімназіях ДП.

В Америці зайнявся проф. Стецюк справами організації шкіл українознавства. Від 1955 р. був професором Українського Технічного Інституту в Ню Йорку та деканом філософічного факультету. Від 1958 р. до смерти був професором клясичної філології в Сітон університеті в Савт Орендж, Н. Дж. та деканом того відділу.

Проф. Стецюк займав численні пости в науковому, педагогічному і суспільно-громадському світі. Він був довголітнім генеральним секретарем Головної Ради НТШ, членом Управи Американського НТШ і його науковим секретарем, головою Мовознавчої Комісії НТШ, секретарем Філологічної Секції НТШ, професором Українського Вільного Університету, членом Делеґатури УВУ в ЗСА, співробітником Енциклопедії Українознавства, редактором „Записок НТШ", членом Управи Шкільної Ради УККА, директором курсів українознавства та членом іспитової комісії і членом інших товариств і організацій. Науковий дорібок проф. Стецюка обіймає праці головно з ділянки клясичної філології, як „Історична граматика латинської мови", „Грецький лексичний фонд в українській мові", в якому він полілив лексику на церковну термінологію, наукову термінологію і побутову лексику. Дальші праці проф. В. Стецюка такі: „Іван Франко як клясичний філолог", „The Roman Centenaries" і ін. Він був також співредактором Американського Інтернаціонального Журналу 1963-67 та членом численних американських наукових організацій.

З черги д-р Лука Луців виголосив доповідь про „Богдана Кравцева — поета і науковця". Хоч ред. Кравців, як зазначив прелеґент, ціле своє життя працював в газетних журналах і редакційних „млинах", все ж таки вспів видати 11 збірок поезій та одну збірку статтей і есеїв п. н. „Дон Кіхот в Алькацарі" (1938). Під час свого побуту у Львові ред. Кравців був головою Української Студентської Громади, адміністратором Академічного Дому, головою Союзу Української Національної Молоді та співучасником І. Конґресу Українських Націоналістів в Берліні 1927 р. Прелеґент вичислив поодинокі збірки поезій Кравцева: „Дорога" (1929), „Промені" (1930), „Сонети і строфи" (1933) — з прихильною рецензією Є. Маланюка і И. Лободовського, а далі „Остання осінь" (1940), що найшла прихильний відгук у В. Янева, „Під чужими зорями" (1941), яку то збірку рецензував В. Петров, пишучи, що „так має виглядати сучасна українська позія, піднесена на рівень европейської". Цю збірку хвалив також д-р В. Бірчак. З приводу появи збірки „Кораблі" (1948) Гр. Шевчук (Юрій Шевельов) написав дві статті в „Українській Трибуні" (Мюнхен 1949), де писав, що „поезія Б. Кравцева звучатиме своїми вічними мотивами: мотивами перетворення юнака на мужа, мотивами туги за світлом і незмірно глибокої туги вигнанця за Батьківщиною". Збірку „Кораблі" високо оцінив В. Барка („Час", Фюрт 1949) пишучи, що „Кораблі" спрямовані в буйний світ образів, в неодкриті краї, на далекі моря невідомі". Барка пише далі про форму Кравцевих поезій: „Версифікаційна техніка автора доведена до ступеня майстерности". Натомість Леонід Полтава („Українець-Час" 1949) зазначив, що Б. Кравців явно наслідував неоклясиків („П'ятірне ґроно") та додав: „Маємо в «Кораблях» цілий розділ тяжких, занадто обдуманих віршів з нерозлучними Кастильськими водами, Колхідою, Язоном, Сибіллю, Гелладою..." Натомість в поезіях Кравцева з рр. 1946-47 Полтава помічав „нове творче піднесення... Не мертвота, а активність змінить тяжку долю обожнюваної Батьківщини". Яр Славутич („Америка" 1949) писав, що в трьох перших збірках перебував Кравців „в шуканнях власного голосу... над ним тяжіла літературщина, а подекуди й суто-галицький реґіоналізм". Аж збірка „Остання осінь" (1940) виявила в авторові творця слова, що своєю образністю полишає слід після прочитання. Вкінці Б. Подоляк зазначив, що у збірці „Зимозелень" (1951) натрапив на жмут справжньої, непідробленої поезії".

Під час побуту в Америці зменшилася поетична творчість Кравцева. Тут видав він лише дві збірки „Зимозелень" та „Дзвенислава" (1962). Про цей останній вінок сонетів Л. Полтава писав, що його впевнено можна назвати найкращим з усього, що дотепер було зроблено в цій ділянці („Свобода" 1962). На найновішу збірку „Глосарій", видану щойно в 1974 р., подали рецензії Б. Бойчук і В. Гаврилюк. Це збірка 67 сонетів, впорядкована за азбукою, на фольклорні і мітологічні теми, між ними з української мітології і народної демонології та обрядовости, а також з історіософії.

На закінчення прелеґент подав подробиці наукової діяльности Кравцева. Як науковець Б. Кравців зредаґував XII том повного видання (Денисюка), творів Т. Шевченка, вміщуючи там статтю про „Шевченка чужими мовами", та дав пояснювальні статті до тих же прекладів. Крім того Кравців допомагав проф. Кубійовичеві при редаґуванні Енциклопедії Українознавства, а далі при виданні („Прологом") книжки: „Іван Франко про соціялізм і марксизм" (1966). В „Записках НТШ" том 173 надруковано Кравцева „Розгром українського літературознавства в рр. 1917-1937", а в томі 166 — „Франко — лірик". З інших наукових статтей треба згадати: „До проблеми Тура — Сварога — Трояна", „Наш Львів в 40-ліття Першого Листопада" (1958), про битву під Конотопом 1658 року, про історію терору в СССР „Кривавий балянс" (1960), „Небезпечний Кобзар" (1961), а далі статті про календарі і альманахи УНСоюзу і „Свободи" (1969), про журнали й газети в Українській ССР (1963), про українські книжки в діяспорі (1975), а далі статті про Б. Лепкого, Ю. Федьковича („Доповіді НТШ"), Шевченка, Франка і ін. В 1967 році „Пролог" видав антологію української поезії п. н. „Шістдесят поетів шістдесятих років", що їх зібрав Б. Кравців, а НТШ видало збірку поезій „Обірвані струни" (1955), зредаґовану Б. Кравцевим.

По закінченні доповідей ред. І. Кедрин, інж. Жуковський і обі пані — Н. Кравцева і К. Стецюкова подали свої завваги чи доповнення.

ОЖ ОЧСУ в Асторії обрав нову управу

Асторія, Н.Й. (С. Наум). — В неділю, 15-го лютого ц.р. Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ відбув тут свої річні Загальні збори і обрав нову управу в складі: Марія Нестерчук — голова, Степанія Наук — заступниця голови і секретарка, Степанія Тур — касирка, Анна Піх — культосвітня, Анна Вітюк — організаційна, Степанія Гуда — реф. суспільної опіки, Стефанія Бондарчук — господарська. Контрольна комісія: Наталія Хоманчук — голова, Степанія Галатин і Люба Сентий — члени і Степанія Рудик, Марія Галатин, Меланія Чолій, М. Подоляк, С. Брухонська, А. Бурик і А. Кострибa — члени Управи. Зборами проводила представниця ГУ ОЖ ОЧСУ пані Марія Лозинська, а секретарювала пані Олена Гентіш. Збори вітали голова 35 Відділу ООЧСУ Іван Вітюк і голова Батьківського Комітету Осередку СУМА Петро Бурик. Відділ провадить політичну, культурну і харитативну працю.

Пам'яті А. П. Данилюка

Дня 10-го січня ц. р. у Вашінґтоні після короткої і важкої недуги помер вищий урядовець міністерства хліборобства Аполінарій Павло Данилюк. Його передчасна смерть на 54-му році життя це болюча втрата не тільки для родини, але й для української громади. Це втрата також для американського уряду, для якого він працював 13 років, виконуючи відповідальні завдання у Вашінґтоні і закордоном.

А П. Данилюк народився 1921 року в Ню Йорку в родині українських іміґрантів із Західньої України. П'ятилітнім хлопцем він виїхав з мамою і старшим братом Богданом до Тернополя і там ходив до початкової і середньої школи. В 1939 р. там застала їх совєтська окупація. Пізнавши совєтську дійсність, мати і сини вирішили повернутись до Америки. Як уродженці Америки, сини не мали особливих труднощів дістати візи за допомогою американського посольства в Москві. Однак мати натрапила на труднощі, і їй пощастило виїхати тільки пізніше. Подорож відбулась через Москву і Сибір до Владивостоку, а звідти через Японію, Гонолюлю, Сан Франціско до Ню Йорку, куди вони прибули в 1940 році.

Незабаром, Павла Данилюка покликано до війська і він відбув усю воєнну кампанію, спочатку на японському фронті, а наприкінці війни в Західній Европі.

Повернувшись додому, Павло вчився спочатку в Індіянському, потім в Сиракюзькому і нарешті Ореґонському університетах. У цьому останньому він здобув ступінь маґістра в ділянці сільсько-господарської економіки і природних ресурсів.

Закінчивши навчання, Павло переїхав до Вашінґтону і працював вісім років як редактор у Національному Географічному Товаристві. Пізніше перейшов до міністерства хліборобства і працював як сільсько-господарський економіст.

В 1967 році його призначено сільсько-господарським аташем при американському посольстві в Римі, де він пробув 4 роки. Після короткої перерви його призначено на такий самий пост у Москві, де його завданням було стежити за різними явищами в совєтському сільському господарстві. Павло пробув у Москви 2 і пів року і за той час відвідав різні повіти Совєтського Союзу, включно з Україною. Він дуже критично ставивсь до совєтської системи і глибоко переживав переслідування дисидентів, зокрема українських, які обороняли людські і національні права свого народу. Через те він відмовивсь залишитись у Москві, хоча міністерство хотіло продовжити йому термін служби на цьому важливому пості. Натомість, він погодивсь прийняти пост аташа у Варшаві і після короткого перебування вдома вже ґотувавсь у дорогу до столиці Польщі. Однак тоді в нього виявлено важку недугу, яка передчасно скосила його.

Залишив у смутку дружину. З приводу його смерти щиро уболівають також його друзі, які любили його за товариськість, веселу вдачу і скромність.

Похорон Покійного відбувсь 15-го січня на цвинтарі УПЦ в С. Баунд Бруці з численною участю родини, друзів і знайомих. Заупокійні Богослуження у Вашінґтоні відправили о. Шавель і о. д-р Макух, священики української католицької церкви св. Родини, членом якої був Покійний, а на цвинтарі православні священики о. Желехівський і о. Земляченко і католицький о. Кучм'як з Нюарку.

Після похорону відбулись поминки, під час яких інж. Модест Осадца, інж. Юліян Осадца, Софія Кравець, Д. Корбутяк та інші ділились споминами про Покійного і висловлювали родині співчуття. Замість квітів на могилу Покійного, пожертвувано майже 900.00 дол. на потреби Церкви.

Д. К.

Піттсбурґ відзначає уродини Патріярха

Товариство за Патріярхальний Устрій ПУКЦеркви, Осередок у Піттсбурґу, організує Святочні Сходини в неділю, 29 лютого ц. р., щоби відзначити 84 роковини від дня народження Блаженнішого Патріярха Иосифа. Сходини попередить молебень о 4-ій год. по пол., що його відправить декан, о. шамбелян Ярослав Данильчук у сослуженні місцевого духовенства у церкві св. Трійці у Карнеґі, Па., а відтак відбудуться Святочні Сходини у церковній залі при церкві св. Трійці. У програмі головним промовцем буде мґр Олена Хміляк із Клівленду, яка у слові зверне увагу на знущання над Помісною українською Католицькою Церквою в Україні та нав'яже до 30-тої річниці беззаконного т. зв. „Львівського Собору", що його зорганізував безбожницький комуністично - московський режим від 8-10 березня 1946 р., та тим намагався зліквідувати УКЦеркву. До участи у тих святкуваннях запрошується всю українсько-руську громаду Західньої Пенсильвенії.

У неділю, 15-го лютого відома українська радіова програма у Піттсбурґу під проводом інж. Комічака передала з нагоди Уродин Блаженнішого Патріярха окрему вечірню програму із уривками із Торжественної св. Літурґії у базиліці св. Петра у Римі, що її правили 12-го липня 1975 — Святого Року — над гробом св. Петра 14 українських Владик під проводом Патріярха Иосифа та в сослуженні понад 100 священиків. Між іншим слухачі мали змогу почути слова о. Павла Когута, диякона, який по переході через „Святу Браму" перший підніс до Бога возглас за „Блаженнішого Патріярха Иосифа" а відтак під час великого Входу, коли о. проф. д-р І. Гриньох закінчив молитвою-возгласом у грецькій мові „За Блаженнішого Отця Нашого Иосифа, Патріярха Київо-Галицького і всієя Руси". У програмі були теж частини із промови Блаженнішого Патріярха та деякі точки із концерту, що відбувся в неділю, 13-го липня 1975 р. у модерній авлі авдієнцій Ватикану. Цілу Торжественну св. Літурґію у Римі та Концерт у Ватикані в цілості записали на ленті ватиканські чинники і українська Радіова Програма інж. М. Коміхка послуговувалась одніє (та одинокою копією поза Римом), що її має під цю хвилину Українське Патріярхальне Світове Об'єднання. У пляні є видати цілість чи хоч головні частини „Українських Днів у Римі у Святому — 1975 Році" окремими пластинками.

інж. В. М. Тимяк

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯ НАКОНЕЧНА, членка Відділу ч. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, померла 4 грудня 1975 р. на 86 році життя. Покійна народилася в селі Сівка, повіт Калуш, Україна. Стала членкою УНС в 1946 році. Полишила в смутку мужа Теодора, дочку Ірену з чоловіком Андрієм, дочку Юліянку з чоловіком Іваном, 2 внуки. Похорон відбувся 8 грудня 1975 р. на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
секретар Відділу.

МИХАЙЛО БЕК, член УНСоюзу Відділ ч. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерс, Н.Й., помер 23 грудня 1975 р. на 61-му році життя. Покійний народився в с. Сеньова. Став членом УНСоюзу в квітні 1972 року. Полишив в смутку жінку Ірену з дому Стрілецьку, дві дочки, одну сестру та двох братів. Похорон відбувся 26 грудня 1975 р. з церкви св. Михаїла на цвинтар Оакланд в Йонкерсі, Н. Йорк.
Вічна Йому Пам'ять!
Марія Кульчицька
Секретар Відділу

СТЕФАН ВИННИК, член УНСоюзу Відділ ч. 471 Т-ва ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, помер 14 жовтня м. р. на 72-му році життя. Покійний народився на Україні. Став членом УНСоюзу в 1965 році. Полишив у смутку дружину Катерину і сина Василя. Похорон відбувся на цвинтарі в Монтреалі, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІЛЛЯ ДЕРКАЧ, член УНСоюзу Відд. ч. 296 Т-ва св. Михаїла в Ню Кенсінґтоні, Па., помер 18 січня 1976 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1920 році. Полишив в смутку двох синів Івана і Василя. Похорон відбувся 21 січня 1976 р. на Юніон Семетері в Ню Кенсінґтоні, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН КОГУТ, член УНСоюзу Відд. ч. 220 Т-ва свв. Петра і Павла в Чікаго, помер 15 січня 1976 на 83-му році життя. Покійний народився в Україні. Став чл. УНС в 1918 році. Полишив в смутку жену Софію. Похорон відбувся 19 січня 1976 р. на цвинтарі Воскресения в Чікаго, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА САДОВЕЦЬ, членка УНС Відділу ч. 21 Т-ва Запорожська Січ в Джонсон Сити, померла 4 лютого 1976 на 80-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1926 р. Полишила в смутку 4-х синів - Стефана, Вілліяма, Андрея, і Петра, 5 внуків - Петро, Ерік, Стефан, Хрістофер і Джан. Похорон відбувся 7-го лютого 1976 р. на цвинтарі св. Івана в Джонсон Ситі, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА ГАРАСИМ, членка УНС Відділу ч. 345 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Мінеаполісі, померла 1-го вересня 1975 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1935 році. Полишила в смутку чоловіка Івана, синів Михайла і Бен та 2 замужні дочки Марія Горбуль та Ольга Крочалк, 14 внуків та сестру в Україні. Похорон відбувся 4-го вересня на цвинтарі Сунсет Меморіял Парк в Мінеаполісі, Мінесота.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

КАРОЛИНА СТЕЛЬМАХ, членка УНС Відділу ч. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гамтрамку, померла 2 вересня 1975 р на 81-му році життя. Покійна народилася в Чайковичах, Рудки, Україна Стала членкою УНСоюзу в 1927 році. Полишила в смутку сина Гаррі Стельмах з дружиною Мари, сина о. Михайла Стельмаха, та Григорія і Марка й дочку Христину. Похорон відбувся 5 вересня 1975 р. на цвинтарі Голі Сепулчре в Савтфілд, Міш.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕТРО ЛУКАЧ, член УНСоюзу Відділу ч. 282 Сеот. Непороч. Зачат. Д. Марії в Вілкерс Барре, Па., помер 9-го вересня 1975 р. на 51-му році життя. Покійний народився в селі Мостах Великих, Став членом УНС в 1941 році. Полишив в смутку жену Марію, двох синів Гери і Дзері, маму Катерину Лукач, 3 сестри і брата Степана. Похорон відбувся 13 вересня 1975 на цвинтарі св. Иосифа.
Вічна Йому Пам'ять!
Катерина Лукач, секр. Від.

ПЕТРО РОМАНОВСЬКИЙ член УНС Відділу ч. 423 Т-ва ім. Е. Коновальця в Чікаго, помер 27-го листопада 1975 р. на 68-му році життя. Покійний народився в селі Порхова в Галичині. Став членом УНСоюзу в 1966 р. Полишив в смутку жінку Анастасію, синів Василя і Богдана, невістку Марію, внуків Дасна і Річі. Похорон відбувся на Елм Лавн Семетері.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЛЮДВИКА ПУКОЛЬ, членка УНС, Відділ ч. 49 Б-ва св. Арх. Михаїла в Торонті, померла на 80-му році життя. Пойнна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1959 році. Полишила в смутку сина, дві дочки, п'ятеро внуків і четверо правнуків. Похорон відбувся 1-го грудня 1975 р. на цвинтарі Глендале Семетері в Торонті.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО КУРДИНА, член УНС Відділ ч. 277 Б-ва св. Іоана в Гартфорд, Конн., помер 10 грудня 1975 р. на 82-му році життя. Покійний народ. в Бібрці. Став членом УНСоюзу в 1929 році. Полишив в смутку дочку Анастазію замужну Рудий і 3 внучки. Похорон відбувся 13-го грудня 1975 р. на цвинтарі Гластонбурі, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІЛЛЯ КОРПАН, член УНСоюзу Відд ч.211 Т-ва св. Михаїла в Станлетон, Н.Й., помер 29 грудня м. р. на 82 році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1924 році Полишив у смутку жену і двох синів. Похорон відбувся 31 грудня 1975 р. на цвинтарі Моравіян в Ст. Айленд, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ВОЛОДИМИР МАРЧУК, член УНС Відділу ч. 402 Т-ва ім. Шевченка в Етобікокс. Помер 4 вересня 1975 р. на 52-му році життя. Покійний народився в Зборів, Укаїна. Став членом УНСоюзу в 1967 р. Полишив в смутку дружину Марію, сина Ярослава та ближчу і дальшу родину в Канаді. Похорон відбувся 8 вересня на цвинтарі в Парк Равн в Торонті.
Вічна Йому Пам'ять!
Яков Бурий, секретар Від.

ПАВЛО БЕЩАДА, член УНС Відділу ч. 30 Т-ва св. Андрея в Бреслав, Па., помер 6-го серпня 1975 р на 77-му році життя. Покійний народився на Україні. Став членом УНСоюзу в 1924 році. Полишив в смутку жену, дітей і внуків.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ІВАНЮК, член УНСоюзу Відділу ч. 81 Т-ва свв. Петра і Павла, помер 17-го серпня 1975 р. на 86-му році життя. Полишив в смутку Михайлину, 2 дочки, 2 внуків і правнука. Похорон відбувся 21 серпня 1975 р. на цвинтарі Голі Кросс в Балтіморі.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ОЛЕКСА ЖЕЛЕСКО, член УНС Відділі ч. 220 Т-ва свв Петра і Павла в Чікаго Ілл., помер 17-го серпня 1975 р на 83-му році життя. Покійний народився в Польщі. Став членом УНСоюзу в 1915 році. Полишив в смутку сестру Ксенію Ковальчук. Похорон відбувся 20-го серпня 1975 р. на цвинтарі Резурексен в Чікаго, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го БЕРЕЗНЯ 1976 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Зап. Січ 367-ий Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути і вирівняти чл. вкладки. Є важні справи до полагодження. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.